

# De scheuren waar het licht doorheen valt

---

∞

Het toeslagenaffaire- verhaal vanuit haar visie

*Jerney Willems*

## Inhoud

|                                                         |     |
|---------------------------------------------------------|-----|
| Voorwoord.....                                          | 5   |
| 1 – Het Meisje uit Venlo .....                          | 7   |
| 2 – De Brief .....                                      | 15  |
| 3 – De Regie Kwijt .....                                | 23  |
| 4 – De Uithuiszetting.....                              | 30  |
| 5 – Eén Gezin, Eén Plan.....                            | 36  |
| 6 – Terug naar Venlo.....                               | 47  |
| 7 – Onderduiken: Vluchteling in Eigen Land .....        | 56  |
| 8 – De Herstelhel: Erkend, maar nog niet vrij .....     | 66  |
| 9 – Leven na de storm .....                             | 74  |
| 10 – Wat ik geleerd heb van de strijd.....              | 78  |
| 11 – Liefde in tijden van herstel.....                  | 84  |
| 12 – Moederschap onder voorwaarden .....                | 88  |
| 13 – Overleven zonder bestaansrecht .....               | 93  |
| 14 – Onzichtbaar verdriet: De prijs van overleven ..... | 98  |
| 15 – Hoop in kleine stapjes.....                        | 103 |
| 16 – Van schuld naar stem: Mijn verhaal vertellen ..... | 109 |
| 17 – Veerkracht als keuze .....                         | 115 |

|                                                                      |     |
|----------------------------------------------------------------------|-----|
| 18 – De kracht van gemeenschap: waarom ik het niet alleen deed ..... | 119 |
| 19 – De wens om terug te geven.....                                  | 123 |
| 20 – De toekomst die ik kies .....                                   | 127 |
| 21 – Mijn Verhaal. Mijn Bedrijf. Mijn Missie. ....                   | 131 |
| Slotwoord – De scheuren waar het licht doorheen valt                 | 133 |
| Dankwoord – Aan iedereen die een hoofdstuk is in mijn verhaal.....   | 136 |
| Aan de Belastingdienst .....                                         | 142 |

# Voorwoord

Beste lezer,

Sommige verhalen schrijf je niet omdat je ze wilt vertellen, maar omdat je niet anders meer kunt.

Dit boek is zo'n verhaal.

Het begon als een verzameling van herinneringen. Verslagen. Brieven. Gesprekken. En groeide uit tot een levenslijn. Een stem. Een plek waar alles wat lang verborgen was eindelijk ruimte kreeg. Niet om het verleden op te rakelen, maar om het een plek te geven.

De scheuren waar het licht doorheen valt is een boek over verlies. Over systemen die faalden. Over moeder zijn onder druk. Over schuld dragen die niet de jouwe is, maar het is óók een boek over veerkracht, over licht en over liefde, die nooit verdween, zelfs als alles donker werd. Vanwege privacy redenen zijn de namen van de personages in dit boek aangepast.

Dit boek is mijn nalatenschap.

Voor mijn kinderen:

Zodat jullie weten waar jullie moeder doorheen ging.

Waarom ik soms moe was. Waarom ik moest huilen  
wanneer jullie weggingen. Waarom ik bleef opstaan zelfs als  
ik niet meer wist hoe.

Voor andere ouders:

Zodat jullie weten dat je niet alleen bent. Dat jouw verhaal  
ertoe doet en dat je bestaansrecht hebt — zelfs als niemand  
dat lijkt te zien.

Voor beleidsmakers, hulpverleners en lezers:

Zodat je niet alleen naar cijfers kijkt, maar naar mensen.

Zodat je leert wat het betekent om te vallen en toch mens te  
blijven.

Ik heb dit boek niet geschreven om medelijden op te roepen.

Ik heb het geschreven, omdat waarheid gezien mag worden.

Ik geloof dat licht juist binnenvalt, via dat wat ooit gebroken  
was.

Dit is mijn stem.

Mijn verhaal.

Mijn waarheid.

En nu... is het ook van jou.

Jerney

## 1 – Het Meisje uit Venlo

Ik ben geboren in 1981 in Venlo. Een gewone stad in het noorden van Limburg, maar voor mij was het een veilige haven. Ik groeide op in een warm gezin. Mijn ouders waren gescheiden maar deden dat op zo'n respectvolle manier, dat ik nooit het gevoel heb gehad dat ik ergens tussenin stond. Ze waren er allebei. Anders, maar even liefdevol.

We gingen op vakantie – apart ja, maar met net zoveel plezier. Mijn vader nam me mee naar zee, mijn moeder naar familie in Brabant. Er was altijd een plan, altijd stabiliteit. Wat ik het meeste onthouden heb is de rust. Ik voelde me geliefd. Gezien.

Mijn familie was mijn fundament. We hielpen elkaar. Mijn opa bracht oud brood naar de eendjes met me. Mijn tante leerde me hoe je netjes groet. En mijn moeder... zij was mijn voorbeeld. Ze werkte hard, was zorgzaam en had altijd een oplossing. Haar kracht zat niet in grote woorden, maar in wat ze deed. Als er iets was, stond ze er.

Ik hoorde ook bij de Molukse gemeenschap. Die voelde als een verlengstuk van mijn familie. We deden veel samen – van feesten tot rouwmomenten. Iedereen kende elkaar. Iedereen lette op elkaars kinderen. Die saamhorigheid heeft mij gevormd. Het idee dat je elkaar nóóit laat vallen.

Op mijn twaalfde wist ik al wat ik wilde worden: kapster! Niet gewoon zomaar iets, maar écht een kapster op niveau. Wat ik hiermee bedoel is, een kapster die toch meer maatschappelijk betrokken is. Ik wist toen al waar me passie lag, maar daar ben ik pas later achter gekomen. Ik vond het geweldig om haar te doen, mensen mooier te maken, maar vooral het contact.

### **De gesprekken, de glimlach op iemands gezicht die tevreden de spiegel inkijkt. Daar deed ik het vóór!**

Ik mocht op mijn veertiende stagelopen, in een salon in de buurt. Ik weet nog dat ik zenuwachtig was. Maar zodra ik de föhn in mijn hand had voelde ik me thuis. Alsof dit altijd al in me zat. Dat werd alleen máár sterker!

Na de middelbare school ging ik direct naar het mbo. De kappersopleiding, met alles erop en eraan. In die tijd werkte ik ook in een salon. Na mijn diploma ging ik fulltime aan de slag in de salon waar ik al stage liep. Ik kende veel mensen in Venlo en zij kenden mij. Dat hielp. Hierdoor had ik al snel een volle agenda in de salon. De mond— tot— mondreclame deed z'n werk.

Op mijn tweeëntwintigste haalde ik mijn diploma als kappersdocent. Ik ging in de avond lesgeven, naast mijn werk in de salon. Ik deed ook geregeld mee aan kappers shows. Mijn dagen zaten vol, maar ik vond het heerlijk. Ik was jong, ambitieus en vól dromen. Eén droom sprong

erbovenuit: een eigen salon. Een plek waar ik zelf de sfeer kon bepalen. Waar mensen zich thuis én mooi zouden voelen.

In die periode had ik ook een relatie met Ray. We waren al samen sinds mijn zeventiende. Jeugdliefde, zoals ze dat noemen. We kenden elkaar door en door. In 2004 gingen we samenwonen en wij kregen ons eerste appartement. Het waren leuke tijden. Wij woonde in hartje Venlo, we hadden een groot sociaal leven en gingen regelmatig op stap in het centrum van Venlo. Hij was lid van een plaatselijke voetbalclub en ik hield van mijn Zumba danslessen.

Ook gingen we regelmatig op vakantie: Spanje en Euro Disney waren onze favoriete bestemmingen. Familie en vrienden waren altijd welkom en ze bleven vaker bij ons overnachten, de saamenhorigheid had de boventoon. We hielden van elkaar en we waren echt een team.

In 2006 werd ik zwanger van mijn eerste zoon, wij noemde hem Thomas. Vroeg, onverwacht, maar zo welkom. Hij was twee maanden te vroeg geboren. De bevalling was dan ook erg bijzonder. Ik vertel jullie graag hoe deze bevalling verliep. Mijn zus en ik waren samen in de avond tv aan het kijken, toen plotseling de weeën begonnen.

Mijn zus keek me verschrikt aan, ik vroeg aan haar om de tijd bij te houden. Hoe ver de weeën van elkaar verwijderd waren was van belang. Van 10 minuten ging het al snel naar 3 minuten. Mijn zus vroeg me of ze Ray moest gaan bellen. Ray



was aan het voetballen. Ik zei: ja, bel maar. Al snel kwam Ray thuis, gooide zijn voetbaltas in de hoek en kwam naar mij toe.

De weeën kwamen steeds sneller. Ray had ondertussen de verloskundige gebeld en de verloskundige was er binnen een paar minuten. De verloskundige stuurde ons naar het ziekenhuis, omdat Thomas in een stuitligging lag. Dat was schrikken maar hij was een vechter. Binnen 6 uur werd Thomas geboren. Gezien Thomas te vroeg geboren was, had hij veel extra zorg nodig. We wisten toen al dat Thomas een kind was met speciale behoeftes.

Mijn moeder hielp veel in deze periode. Na mijn zwangerschapsverlof ging ik weer snel aan het werk in de avonduren als kappersdocent en ik was overdag bij mijn kindje. Ray werkte als hoofdconducteur bij de NS, dus onze schema's vulden elkaar aan.

Een jaar later raakte ik opnieuw zwanger. Genevieve werd geboren. Het was een vrij makkelijke bevalling. Genevieve werd met een geplande keizersnede gehaald. Een prachtige dochter. Dat tweede kindje kwam onverwacht en trok een zware wissel op onze relatie. Ray raakte de grip kwijt. Hij wilde meer zekerheid en meer controle. Ik geloofde er nog steeds in en dacht: “het komt wel goed”, maar we begonnen uit elkaar te groeien.

Om de lieve vrede te bewaren stemde ik toe om te verhuizen.

Ray wilde een groter huis voor zijn kinderen, meer ruimte. Voor hem voelde het huis te klein. En ik dacht wellicht heeft hij gelijk.

We verhuisden naar een groter huis, dichtbij de Molukse wijk. Alles stond op zijn naam. Mijn moeder waarschuwde me nog: “Maak jezelf niet te afhankelijk.” Ik wilde niet moeilijk doen, máár ergens voelde het niet goed. Die gedachte verdween al snel uit mijn geheugen en ik dacht dat liefde genoeg was. Ik bleef me vasthouden aan de saamhorigheid die ik had meegekregen van mijn familie.

Maar dat bléék niet zo te zijn.

Begin 2009 liep de relatie stuk. Ray trok het niet meer. Onze relatie van bijna 10 jaar was voorbij. Mijn droom om mijn kinderen een gelukkig gezin te bieden viel in duigen. En tot overmaat van ramp, omdat alles op zijn naam stond – huis, spullen – had ik geen keus. Ik verloor ook mijn baan, want ik stond er nu helemaal alleen voor. Er was geen oppas meer voor de avonduren.

Ik had daarom ook geen inkomsten meer en moest terug naar mijn moeder, met twee jonge kinderen. Dat voelde als een stap terug.

Het voelde alsof de grond onder onze voeten vandaan werd getrokken. De saamhorigheid veranderde in kille onderhandelingen over de kinderen en het huisraad. Met alleen mijn kinderen en kleren, vertrok ik naar mijn moeder.

De eerste maanden was ik helemaal gebroken van verdriet. Maar later was ik vastbesloten om mijn kinderen en mezelf, een stabiele toekomst te geven. Ook al was ik weer terug in mijn ouderlijk huis met 2 jonge kinderen, een stabiele toekomst begint met een goede stabiele baan.

Mijn sociale netwerk en mijn contacten zetten ik in voor het vinden van een goede baan. Na wat rondbellen kon ik terecht bij een grote kappers keten, als salonleider. Een leidinggevende functie, waar ik over acht meiden leiding had. Natuurlijk ging dat gepaard met een goed salaris. Ik werkte keihard. Soms van negen tot negen, maar ik genoot ervan.

Ik hield van mijn vak, van mijn team en van mijn klanten. Ik voelde me weer iemand. En ik zag het als een goede oefening om in de toekomst mijn eigen kapsalon op te starten.

Genevieve en Thomas zaten samen op de opvang. Mijn moeder was opnieuw mijn steunpilaar. Ze ving de kinderen op als het nodig was en stond altijd voor ons klaar. Ik was alleenstaande moeder, maar ik voelde me geen slachtoffer. Ik was bezig met opbouw.

In augustus 2010 kreeg ik dan ook mijn eigen plek. Het was een maisonnette woning. Super trots was ik, dat ik de kinderen een veilige haven kon bieden met ieder een eigen kamer.

Ik had niet veel spullen om mee te starten, want alle spullen waren bij mijn ex gebleven.

Ook haalde ik mijn rijbewijs, de wereld lag aan onze voeten.

Ik ploeterde erop los, maar het gaf me juist een flinke energieboost. Klanten kwamen speciaal voor mij. Ze vertelden hun verhalen, ik luisterde. En ik knipte met liefde. Mijn droom van een eigen salon leefde nog steeds. Voor mijn gevoel kwam het steeds dichterbij. Ik spaarde zelfs al een beetje. Héél voorzichtig.

Het voelde alsof ik weer aan het klimmen was. Vanuit een dal. Ik voelde me trots, zelfstandig en krachtig. Dit was mijn weg. Misschien iets anders dan ik had gedacht – maar het was mijn weg.

Ik was dat meisje, uit Venlo. Dochter. Moeder. Kapster en doorzetter.

Tot de eerste brief op de mat viel.

## Wijze raad

Je afkomst is een deel van je identiteit, maar niet het geheel. Waar je vandaan komt – of dat nu warmte was of strijd – vormt slechts het begin. Jij beslist wie je nu bent. Jouw keuzes, overtuigingen en veerkracht bouwen verder op de fundamenteën van je jeugd. Vertrouw op de kracht die je hebt opgedaan in je beginjaren, maar wees niet bang om je eigen richting te kiezen. Je mag nieuwe tradities maken, nieuwe wegen bewandelen en jezelf opnieuw uitvinden. Je bent niet alleen een kind van je verleden — je bent een bouwer van je toekomst.

Wat je uit dit hoofdstuk kunt halen:

Een stabiele jeugd geeft je vaak een voorsprong, maar ook als die er niet was, kun je teruggrijpen op wat je wél hebt geleerd. Denk aan de kracht van verbondenheid, doorzettingsvermogen of zelfstandigheid. Als je dit hoofdstuk leest, herken je misschien een verlangen naar veiligheid of erkenning. Vraag jezelf af: wat draag ik nog met me mee van vroeger? Wat helpt me? Wat belemmert me? Gebruik je verleden niet als muur, maar als grond. Je verhaal is uniek, en je mag dat gebruiken om je plek in het nu steviger neer te zetten.

## 2 – De Brief

Het begon met een simpele envelop.

Een witte, onopvallende brief van de Belastingdienst. Geen waarschuwende toon en geen roodgedrukte tekst. Alleen een mededeling dat ik 3.000 euro moest terugbetalen, omdat ik te veel kinderopvangtoeslag ontvangen had.

Geen uitleg.

Geen details.

Geen gesprek.

Alleen een bedrag, een rekeningnummer en een termijn van 24 maanden.

Ik weet nog precies waar ik zat toen ik het las. Aan de eettafel met een kop koffie die meteen koud werd.

Genevieve was in de box aan het spelen. Thomas zat op de grond met zijn autootjes. Alles leek even stil te vallen. Mijn eerste gedachte was: “Heb ik iets verkeerd gedaan!?”

Misschien had ik een formulier niet goed ingevuld. Of een document niet op tijd ingeleverd. Ik had veel aan mijn hoofd in die tijd – jonge kinderen, werken, scheiding en ik moest alles alleen doen. Ik dacht; dit is vast een misverstand. En ik wilde het gewoon netjes oplossen.

Dus ik betaalde meteen 1.000 euro. De rest zou ik in 24-maandelijkse termijnen voldoen. Ik was opgelucht en trots

dat ik het zelf had opgelost. “Kijk, Jerney, jij redt het wel. Jij laat je niet kisten.”

Máár de rust was van korte duur.

Een paar maanden later kwam er opnieuw een brief. Deze keer stond er dat ik bijna 10.000 euro moest terugbetalen. Wéér kinderopvangtoeslag. Wéér geen uitleg. Alleen dat ik te veel ontvangen had.

Maar hoezo te veel?

Alles was toch opgegeven, gecontroleerd en geaccordeerd?

Mijn hoofd tolde.

Dit kon ik nooit betalen.

Niet zonder hulp.

Niet in mijn eentje.

Ik belde. En belde. En belde.

Soms kwam ik bij een medewerker die best vriendelijk klonk, maar geen antwoord had. Soms werd ik doorverbonden naar een afdeling die de lijn verbrak. En soms werd er gezegd: “U wordt teruggebeld.” Maar dat gebeurde niet.

Ik begon alles dubbel te checken. De papieren, de jaaropgaven van de opvang en mijn eigen aantekeningen. Alles leek gewoon te kloppen.

Ik kreeg stress. Véél stress.